

2. Рибалка, М. В. "Особливості сучасного управління інноваційною діяльністю підприємства". Thesis, Сумський державний університет, 2014.

ЛІДЕРСЬКІ ЯКОСТІ МАЙБУТНІХ КЕРІВНИКІВ ЗАКЛАДІВ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ ЯК ПРОФЕСІЙНО ЗНАЧУЩА РИСА ОСОБИСТОСТІ

*П'ятигора Л.С., Бабенко І.В.
Полтава, Україна*

Інноваційні процеси, що відбуваються в Україні, пов'язані з оновленням суспільного життя і модернізацією освіти, висувають принципово нові вимоги до професійної підготовки молодих фахівців. Сьогодні на ринку праці потрібні активні високопрофесійні управлінці з яскраво вираженими організаторськими навичками, які не лише компетентні у своїй справі, але й вміють працювати в команді, будувати продуктивні взаємини з іншими людьми, здатні пропонувати нестандартні ідеї та вести оточуючих за собою, мають сильні лідерські якості, що дозволяють ефективно впроваджувати інновації, створювати позитивне середовище, сприяючи цим самим розвитку кожної особистості в закладі.

У сучасних соціально-економічних умовах основна роль у забезпеченні стабільного розвитку та високої конкурентоспроможності закладу освіти належить саме його керівнику. Перед ним стоять завдання визначення бачення та місії організації, можливих загроз та ризиків у розвитку, її сильних та слабких сторін, пошуку можливостей, що надаються зовнішнім середовищем. Показники, яким необхідно відповідати, постійно змінюються і визначають нові вимоги до кваліфікації як самого керівника, так і членів його команди.

Базові професійні якості керівника закладу освіти закладаються у процесі навчання, однією з таких базових якостей виступає лідерство. Лідерські якості керівника є одним із основних компонентів управлінської культури сучасного керівника.

Лідерство у сфері освіти визначається не лише здатністю приймати рішення та вирішувати конфлікти, але й здатністю інспірувати та мотивувати колектив до досягнення спільних цілей. Керівник закладу загальної середньої освіти повинен бути візіонером, який бачить далекоглядно та формує стратегії для досягнення високих стандартів навчання і веде команду до успіху.

Лідерство неможливе без ефективної комунікації. Майбутній керівник закладу освіти повинен вміло взаємодіяти з педагогічним та адміністративним персоналом, батьками та учнями. Розвиток комунікативних навичок дозволяє створити відкрите середовище для обміну ідеями та покращити взаєморозуміння всередині команди, є ключовим для вирішення конфліктів, побудови позитивних відносин та забезпечення плідної роботи для досягнення спільних цілей.

Лідер, спроможний визнавати та розвивати потенціал своєї команди, створює сприятливі умови для успіху своєї організації. Розуміння

індивідуальних потреб та можливостей кожного члена колективу сприяє формуванню сильної та згуртованої команди. Лідерство полягає не лише в управлінні, але й в наданні підтримки та створенні позитивного педагогічного середовища. Керівник повинен прагнути до взаєморозуміння, співпраці та заохочення творчості в середовищі навчального закладу.

Лідерство – це постійний процес самовдосконалення. Майбутній керівник повинен бути відкритим до нових знань та інновацій у сфері освіти. Постійний професійний розвиток сприяє удосконаленню методів керівництва та впровадженню передових практик.

Важливо враховувати, що лідерство в освітньому середовищі не обмежується лише управлінням процесами. Майбутній керівник повинен бути вченим-педагогом, який розуміє особливості навчального процесу та може надихати та підтримувати педагогічний колектив.

Таким чином, розвиток лідерських якостей у майбутніх керівників освітніх закладів є важливою складовою створення успішної та розвиненої системи освіти. Це вимагає постійного самовдосконалення, навчання та готовності впроваджувати інновації в освітній процес. У розвитку лідерських якостей для майбутніх керівників освітніх закладів ключовими є не лише теоретичні знання, але й практичний досвід, набутий через власні спроби та помилки. Розвивати лідерські якості – значить визнавати важливість гармонійного та ефективного керівництва для підготовки сучасних поколінь до викликів та можливостей майбутнього.

«ЗАВТРАШНЯ РАДІСТЬ» ЯК ПСИХОЛОГІЧНИЙ КОНТЕКСТ ПЕДАГОГІКИ М. МОНТЕССОРІ Й А. МАКАРЕНКА

*Решта Т.М., Ксенженко П.О.
Полтава, Україна*

А. С. Макаренко – один з тих небагатьох видатних педагогів світу, котрі „...домоглися міжнародного визнання. Свідченням цього є відоме рішення ЮНЕСКО (1988 р.), що стосується тільки чотирьох з них, але ж – тих, які своїми новаторськими ідеями, працею визначили способи педагогічного мислення не тільки у ХХ столітті, але й у нинішньому. Це – американець Джон Дьюї, німець Георг Кершенштейнер, італійка Марія Монтессорі та український педагог Антон Макаренко” [1].

Французькі педагоги – найперші з тих на Заході, хто підтримали саме психологічні пошуки А. С. Макаренка. Зокрема, ними захоплювався педагог-психолог А. Валлон, котрий вже у 1945 р., відразу по Другій світовій війні, самотужки організував інтернат „Ренуво”, що значить „оновлення” для „важких” дітей [там само].

І що найбільш цікаво, цей фахівець вважав найзначущим наступний принцип теорії А. С. Макаренка: так званий принцип „завтрашньої радості”, адже „Людина не може жити на світі, коли у неї немає попереду нічого